

dimecres, 25 de juliol de 2007

elSingulardigital.cat

 DIARI D'ACTUALITAT NACIONAL
 Director: *Jordi Cabré*

Singularitats

 Els 135 quilos de
 Travolta

 CERCAR

 Portada Política Societat Economia Cultura Esports
 Club Singular Confidencials Butlletí Hemeroteca

Socialisme antipagès

Lluís Guàrdia

Socialisme antipagès

Com és sabut i comprovat, les primeres espases del socialisme català, les espases que tallen colls i bacallà volem dir, tenen condició i procedència inequívocament agràries. A l'Espanya miserable que la podrida malignitat de Franco ens envià, agrari no volia pas dir sempre agricultor. En canvi sí que podia tenir a veure sovint amb gana, amargor i ignorància. Els psicoanalistes ens haurien de dir si els que en vingueren farcits amb les tres experiències anteriors, a les quals alguns afegien una absoluta manca d'escrúpols, venien també marcats a ferro roent per un rebuig a contactar i desenvolupar-se en entorns que els recordessin massa evidentment els seus orígens. Potser per això els més burros se n'anaven de pet a les fàbriques i tallers i els més putes a les organitzacions sindicals i al funcionariat, primers i ineludibles passos per abordar el rosec i posterior deprecació de l'estament públic.

Així doncs, aquest fàstic renuent amb tota cosa que tingui a veure amb els problemes d'una de les més nobles i profitoses professions de l'ésser humà, la pagesia, explica d'una banda els problemes mentals de tota aquesta colla de desagraïts i, de l'altra, la cretina malícia amb que es tracta el departament més important de la Generalitat, junt amb els d'Ensenyament i Cultura.

Aquests dies estem veient les crides i denúncies de la Unió de Pagesos contra la "desorientació i incompetència" del Departament d'Agricultura, que frena les mesures de foment a la modernització de les explotacions agràries, escanya els ajuts a la incorporació dels joves a la pagesia i pirateja les expropiacions forçoses de sòl rústic, pagant als pagesos, gràcies a la nova Llei del Sòl, molt menys que a qualsevol altre ciutadà afectat.

Com en tantes altres coses que aquests individus no fan, de tan dedicats com estan a vampiritzar el país, no puc creure que hi hagi un propòsit "polític" en l'abandonament i destrucció de la pagesia. Simplement, tenen tan fort, tan present encara el record, la presència de la seva misèria estulta que en fugen disposats a tot, com la protagonista de la novel·la "Allò que el vent s'endugué", i volen fer-nos creure que ser modern és viure del totxo i la corrupció i ser progressista és fer que els idiotes i els ganduls tinguin dret a viure sobre les esquenes dels honestos i emprenedors. I ja en parlarem de la terra i dels qui la cuiden i fan fructificar, quan siguin determinants per a la nostra reelecció.

Són tan acomplexats com ofuscats, però. Tan deficients com abjectes. Els agradi o no, els seixanta o setanta mil pagesos que ens queden són la base del país. Són ells els qui intervenen decisivament en la conservació del medi, en el manteniment dels valors paisagístics i naturals; els qui asseguren la qualitat fonamental del territori. Del que es veu, o sigui, l'estètic i del que no es veu, o sigui la biodiversitat. Cada hectàrea conreada que perdem, cada pam de bosc abandonat a la incúria, repercuteix en la reducció de la única i veritable riquesa que els humans podem fruir. En aquest context, cada dia més indefugible, dels veritables valors, un pagès val, tranquil·lament, per cent-cinquanta o dos-cents urbanites de megalòpolis o, pitjor, d'àrea

